

Μετρίου αναστήματος...

του Γιάνη Λίτου
μαθητή, από Σεπτέμβρη, της Γ΄ Λυκείου

Το μεγάλο ρολόι έδειξε μεσάνυχτα. Ο Γιώργος, κουρασμένος από το διάβασμα των εξετάσεων, θέλησε να ξαποστάσει μερικά λεπτά μπροστά στην οθόνη του φορητού του υπολογιστή. Ήταν ένα ψηλό και όμορφο παιδί που στο διάβα του σκόρπιζε χαμόγελα και ζωντάνια. Όλη η γειτονιά καμάρωνε γι' αυτόν. Πρόθυμος να βοηθήσει τον καθένα με οποιονδήποτε τρόπο μπορούσε. «Άντε τελευταίο μάθημα αύριο και μετά καλοκαίρι» μουρμούρισε με χαρά από μέσα του. Ο υπολογιστής άνοιξε και το ποντίκι σύρθηκε στο εικονίδιο του Internet. Ο Γιώργος επισκέπτονταν συχνά το διαδίκτυο. Έψαχνε καθημερινά πληροφορίες για διάφορα θέματα που τον απασχολούσαν ή ενημερωνόταν για γεγονότα ανά τον κόσμο. Όμως σήμερα, μετά από τόση αποστήθιση εννοιών και όρων, ήθελε να συνομιλήσει με φίλους του. Και ποια είναι η πιο κατάλληλη ιστοσελίδα γι αυτό; Αμέσως αμέσως η οθόνη του υπολογιστή άνοιξε την κεντρική σελίδα του facebook.

Είδε πολλά αναπάντητα αιτήματα και προσκλήσεις από ομάδες να τον περιμένουν να τις διαβάσει. Αλλά ήταν τόσο κουρασμένος που στην ιδέα και μόνο ότι αυτές οι ομάδες μπορεί να του προξενούσαν ένα αίσθημα απάθειας από το αστόχαστο περιεχόμενό τους, προτίμησε να τις αγνοήσει. Κοίταξε αν κάποιος φίλος του είναι εντός σύνδεσης ώστε να μπορεί να μιλήσει μαζί του. Δυστυχώς όμως από ότι φαίνεται όσοι φίλοι του που διέθεταν facebook τέτοια ώρα θα είχαν αποκοιμηθεί πάνω στο βιβλίο τους. Ο Γιώργος άρχισε να χασμουριέται και τα μάτια έκλειναν σιγά σιγά. Ήταν έτοιμος να κλείσει τον υπολογιστή του όταν ξαφνικά είδε ένα νέο αίτημα φίλίας να τον περιμένει. Την πρόταση αυτή του την έκανε μια κοπέλα, στην ηλικία του. Υπέγραφε με ψευδώνυμο και έτσι προτού την αποδεχτεί ήθελε

να ρίξει μια ματιά στις φωτογραφίες της.

Από την πρώτη κιόλας εικόνα που αντίκρισαν τα μάτια του, ο Γιώργος ξέχασε ακόμα και το όνομα του!! Είχε θαμπωθεί από τις τόσες όμορφες φωτογραφίες της που ξέχασε αμέσως τον ύπνο του. Όσο έβλεπε την εικόνα της, τόσο πιο πολύ γοητεύονταν από την ομορφιά και τα γαλάζια μάτια της. Δεν θυμάται να είχε ξαναδεί τόσο γοητευτικό πλάσμα. Γρήγορα - γρήγορα την αποδέχτηκε. Τα συναισθήματα του ήταν ανάκατα. Από την μια ήθελε σαν τρελός να της μιλήσει, αλλά εξίσου κιόλας ντρέπονταν μήπως δεν του απαντήσει ή μήπως δεν κάνει καλή εντύπωση. «Θα της μιλήσω» αποφάσισε με θάρρος. Άνοιξε το παράθυρο συνομιλίας και τις έστειλε “γεια σου” συνοδευόμενο από μια χαμογελαστή φατσούλα και ένα θαυμαστικό. Η ψυχή του έτρεμε και η αγωνία στο ερώτημα «θα μου απαντήσει άραγε;» του έτρωγε το μυαλό.

Ξαφνικά, ακούστηκε ένας ήχος από τον υπολογιστή. Του απάντησε! «Γεια σου» του έγραψε και αυτή εξίσου χαρωπά. «Τι κάνεις;» έγραψε με τρομερή ταχύτητα ο Γιώργος. Αυτή ανταποκρίθηκε «πολύ καλά εσύ;». Γεμάτος χαρά απάντησε «και εγώ μια χαρά» συμπληρώνοντας «Πως σε λένε». «Αντιγόνη» διάβασε ο Γιώργος με χαρά και της απάντησε «Γιώργος εγώ! Από πού είσαι;». «Από Νάουσα, εσύ;». Ο Γιώργος πλημμυρισμένος από χαρά που κατοικούν στην ίδια πόλη αποκρίθηκε «Και εγώ από Νάουσα είμαι». «Περίφημα» του απάντησε αυτή «Να βρεθούμε καμιά μέρα να γνωριστούμε». Μόλις το διάβασε αυτό ο Γιώργος έβγαλε μια κραυγή χαράς που παραλίγο να ξυπνήσει όλην την γειτονιά και τους γονείς του μαζί που τους είχε πάρει από νωρίς ο ύπνος! Με γρήγορο ρυθμό πληκτρολόγησε «Με

μεγάλη μου χαρά!». Χαμογελώντας πονηρά συμπλήρωσε «Πότε θέλεις να βρεθούμε;». Μέχρι να του απαντήσει, ο Γιώργος από την αγωνία του έτρωγε τα νύχια του ελπίζοντας σε μια θετική απάντηση. Έπειτα από 2 λεπτά του απάντησε «Όποτε θέλεις εσύ δεν έχω πρόβλημα». «Τι θα 'λεγες αύριο στο Πάρκο;» έγραψε. «Βέβαια είναι πολύ ωραίο μέρος.» του αποκρίθηκε.

Για κακή του τύχη ο Γιώργος θυμήθηκε ότι είχε υποσχεθεί στον θείο του πως αύριο το απόγευμα θα τον βοηθούσε να μεταφέρουν κάτι έπιπλα σε ένα σπίτι. «Ωχ» έγραψε με βαριά καρδιά «αύριο υποσχέθηκα στον θείο μου να τον βοηθήσω να μεταφέρει κάτι έπιπλα. Θέλεις να μου δώσεις το κινητό σου και όταν τελειώσω να σου στείλω μήνυμα να βρεθούμε;» Περιμένοντας με ανυπομονησία και με βαρύ χτυποκάρδι να του απαντήσει, ο Γιώργος άρχισε να ιδρώνει. Μετά από λίγο ξανακούστηκε η εύχη «μελωδία της ευτυχίας» στα αυτιά του από τα ηχεία του υπολογιστή. Το μήνυμα έλεγε «Βέβαια. Το κινητό μου είναι...». Πριν καλά καλά διαβάσει το μήνυμα, έγινε διακοπή ρεύματος! Είχε ξεχάσει να βάλει την μπαταρία και η οθόνη του φορητού υπολογιστή έσβησε μονομιάς. «Να πάρει!» είπε γεμάτος οργή και στεναχώρια.

Για καλή του τύχη το ρεύμα επανήλθε γρήγορα και γεμάτος φούρια ξανάνοιξε τον υπολογιστή κατηγορώντας τον εαυτό του που ξεχάσε την μπαταρία. Με ταχύ ρυθμό «μπήκε» στην κεντρική σελίδα του Internet και έπειτα σε αυτήν του facebook. «Όχι θεέ μου όχι» αναφώνησε ο δύστυχος, αφού η Αντιγόνη δεν ήταν πλέον μέσα στην συνομιλία. Περιμένε παραπάνω από μισή ώρα με την ελπίδα ότι μπορεί και να ξαναμπει απόψε. Για κακή του τύχη όμως δεν ξαναμπήκε. Με βλέμμα γλυκόπικρης διάθεσης έκλεισε τον υπολογιστή και ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Είχε ξεχάσει τα πάντα. Εξετάσεις, προβλήματα, ύπνο. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν τότε θα ξαναμιλήσουν. «Τι έχω πάθει;» σκέφτηκε. «Ούτε που την έχω δει και μου λείπει αυτή η πρώτη επαφή που είχαμε. Μακάρι να κρατούσε λίγο ακόμα...» Έπεσε να κοιμηθεί προσδοκώντας, τουλάχιστον, να 'ρθει στα όνειρά του. Και πράγματι, όλη νύχτα ονειρευόταν πως είναι κοντά, πως κάθονταν

κάπου μαζί, πως..., ώσπου ακούστηκε ένας απαίσιος ήχος.

Ο ήχος που ο Γιώργος και κάθε μαθητής σιχαίνονταν. Το ξυπνητήρι. Το ρολόι έδειχνε 7 και 30 και ήταν ώρα για τις εξετάσεις. «Άντε Γιώργο σήκω θα αργήσεις πάλι.» του φώναζε από το βάθος της κουζίνας η μητέρα του. Με μισανοιγμένο μάτι και με βραδυκίνητο βήμα ο Γιώργος κατευθύνθηκε προς το μπάνιο. Ήταν πολύ φιλάρεσκος, αλλά και εξίσου τεμπέλης σε τέτοια θέματα ειδικά όταν έπρεπε να ετοιμαστεί πρωί πρωί. Πασάλειψε βιαστικά τα δόντια του με οδοντόκρεμα, χτένισε άτσαλα τα μαλλιά του και κατέβηκε για να γευτεί το πρωινό του. Η μητέρα του, του είχε μεγάλη αδυναμία και σε κάθε γεύμα δεν παρέλειπε να υπάρχει τουλάχιστον μια λιχουδιά για δική του ευχαρίστηση. Ήπие υπερβολικά γρήγορα το γάλα του, έφαγε λαιμαργα δυο κομμάτια σοκολατένιο κέικ και έτρεξε να ετοιμαστεί. Το σχολείο του ήταν 30 λεπτά ποδαρόδρομος από το σπίτι του και δεν είχε καιρό για χάσιμο. Φόρεσε το τζιν και μια παρατημένη μπλουζα, που είχε αφήσει στην καρέκλα από προχθές, πλησίασε γρήγορα την πόρτα και άρχισε να τρέχει στον δρόμο αφού χαιρέτισε την μητέρα του. «Καλή επιτυχία!» του φώναξε, αλλά φουριόζος όπως ήταν ούτε που άκουσε την ευχή της μάνας του.

Με σφιγμένη την ανάσα και με βήμα ταχύ έφτασε στο Λύκειο λίγα λεπτά προτού χτυπήσει το κουδούνι. «Πρέπει να 'κανα ρεκόρ» είπε λαχανιασμένος. Σίμωσε την βρύση θέλοντας να δροσίσει την στεγνή του γλώσσα. Με τις πρώτες σταγόνες που ακούμπησαν τα χείλη του αισθάνθηκε ένα χτύπημα στην πλάτη. Ήταν ο κολητός του ο Νίκος. Ένα ξανθό ζωηρό παιδί που μπορεί οπτικά να διέφερε από τον Γιώργο, αλλά εσωτερικά τους ένωναν πολλά. «Άντε που σαι; Εσένα περιμένουν όλοι για να αρχίσουν.» του είπε. «Πάμε γρήγορα τότε». Οι δυο φίλοι έτρεξαν προς το τμήμα τους. Όμως ο Γιώργος δεν άντεξε και σ' όλη την διαδρομή του περιέγραφε την χθεσινή του γνωριμία. Η περιγραφή ήταν τόσο γλαφυρή και παραστατική που θα κρατούσε σε αγωνία ακόμα και τον πιο αδιάφορο.

Όταν έφτασαν στο τμήμα τα θέματα δεν είχαν ακόμη μοιραστεί, δίχως όμως αυτό να σημαί-

νει ότι δεν θα άκουγαν την βροντερή θυμωμένη φωνή του κυρίου Παντελιδάκη. Ήταν ένας άντρας γύρω στα 50 με πυκνό μουστάκι και αραιό μαλλί. Η πειθαρχία και ο αυτοσεβασμός ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά που διέπνεαν πάνω του και δεν θα ανεχόταν την μη τήρηση αυτών. «Γιατί αργήσατε;» τους ρώτησε με άγρια φωνή. «Δεν χτύπησε το ξυπνητήρι κύριε.» είπε με δισταγμό ο Γιώργος. «Να πάρεις καινούργιο» του φώναξε «Στον στρατό τι θα κάνεις». «Θα δηλώσει 15» είπε ο Νίκος και οι δυο κολλητοί άρχισαν να χασκογελάνε. «Φροντίστε να μην σας κάνω εγώ από τώρα. Κακομαθημένα! Γρήγορα στα θρανία σας» τους κραύγασε με την βροντερή του φωνή.

Οι δυο φίλοι με σκυμμένα κεφάλια κάθισαν στα θρανία τους. Ο Γιώργος καθόταν στο πρώτο θρανίο της μεσαίας σειράς πολύ πιο μπροστά από τον Νίκο που βρίσκονταν στο τελευταίο θρανίο της τάξης. Αυτό του ήταν χρήσιμο μερικές φορές για τον Νίκο όταν επρόκειτο να αντιγράψει αλλά σήμερα με τον κ. Παντελιδάκη για επιτηρητή τα πράγματα ήταν πολύ πιο σφιγμένα. Κοίταζε δεξιά και αριστερά θέλοντας να καταλάβει ποιος ήταν διαβασμένος σήμερα. Αλλά το μόνο που αντίκρισε ήταν άδεια βλέμματα βουτηγμένα στο κενό. «Σίγουρα θα ξέρουν τα θέματα αλλά δεν θέλουν να μου πουν» σκέφτηκε ο Νίκος. Τα θέματα μοιράστηκαν. Ο Γιώργος από την πρώτη πρόχειρη ματιά που τους έριξε εκτίμησε πως θα έγραφε τουλάχιστον για 18 σε αντίθεση με τον Νίκο που από το άγχος του μήπως και μείνει άρχισε να σκουπίζει τον ιδρώτα του με χαρτομάντιλα. Τα στυλό όλων των μαθητών άρχισαν να παίρνουν φωτιά. Για πολλούς τα θέματα ήταν βατά και έτσι δεν χρειάζονταν να περιμένουν διευκρινίσεις από την κυρία Μαλαβάρου. «Ψιτ, Ψιτ! Θέμα δυο!» ψιθύρισε στον Γιώργο αγχώδης ο Νίκος. «Στα γραπτά σας» είπε ο κ. Παντελιδάκης αγριοκοιτάζοντας τον Νίκο.

«Κύριε, μπορώ να πάω στην τουαλέτα;» του είπε με γλυκιά φωνή ο Νίκος. «Με σβελτάδα και χωρίς να παρεκκλίνεις από τον δρόμο σου» του απάντησε ο κ. Παντελιδάκης. Ο Γιώργος χαμογέλασε. Ήξερε πως κάθε χρόνο στις εξετάσεις ο Νίκος έκρυβε στο καπάκι της τουαλέτας τα βιβλία από τα εξεταζόμενα μαθήματα. Ήταν μεγάλο ρίσκο να τον πιάσουν και να τον στείλουν στην

διευθύντρια αλλά από το να γράψει 0. Μετά από μια ώρα εντατικού γραψίματος ο Γιώργος έλεγξε τα θέματα και τα παρέδωσε στον κύριο Παντελιδάκη. «Καλά πρέπει να τα πήγα» σκέφτηκε και βγήκε από την τάξη με ηρωικό ύφος.

Κάθισε στο παγκάκι δίπλα στην καντίνα και περίμενε τον επί σειρά ετών φίλο του να τελειώσει. Γνωρίζονταν από το δημοτικό και φοβόταν πολύ μήπως και αποτύχει σε κάποιο μάθημα. Έπειτα από λίγο βγήκε ο Νίκος. «Πως τα πήγες;» ρώτησε ο Νίκος. «Πολύ καλά!» του απάντησε «Τουλάχιστον 19. Εσύ;». «Υποφερτά! Τουλάχιστον 9!». «Αμάν ρε Νίκο!» του φώναξε θυμωμένος «Αφού μπορείς γιατί δεν προσπαθείς;». «Ε τώρα δεν πειράζει. Υπόσχομαι του χρόνου να αριστεύσω!» αναφώνησε γεμάτος σιγουριά ο Νίκος. «Κάθε χρόνο τα ίδια μου λες και ιδού που καταλήγουμε». Ελπίζω αυτήν την φορά να μην ξαναπάει και τον Σεπτέμβρη, συλλογίστηκε ο Γιώργος. «Τέλος πάντων. Πάμε για έναν καφέ;» του πρότεινε ο Νίκος. «Θα πάω σπίτι μωρέ.» του είπε «Θέλω να δω κιόλας μήπως μου απάντησε η Αντιγόνη.» «Α ξέχασα! Το ειδύλλιο.» του ψιθύρισε ο Νίκος κλείνοντας πονηρά το μάτι. «Άντε και με την νίκη!» του φώναξε φεύγοντας.

Ο Γιώργος γέλασε και πήγε σπίτι του. Τέτοιες μέρες ήταν μόνος στο σπίτι αφού οι γονείς του δούλευαν τα πρωινά. Άνοιξε τον υπολογιστή και κοίταξε μήπως είχε κάποιο μήνυμα από την νέα του γνωριμία. «Ναι!» είπε χαρούμενος, όταν είδε πως του έστειλε μήνυμα. Άρχισε να διαβάζει σιγά και με αφοσίωση το μικρό κειμενάκι που του έστειλε. Το e-mail έγραφε: «Συγγνώμη για χθες, αλλά έγινε στο σπίτι μου διακοπή ρεύματος. Ελπίζω το ραντεβού μας για απόψε να ισχύει. Δεν έχω κάρτα στο κινητό μου οπότε ελπίζω να σε δω απόψε στις 10 στο Πάρκο. Θα κάθομαι στο πρώτο παγκάκι. Ελπίζω να έρθεις. Φιλιά Αντιγόνη.» «Yes» είπε με διαπεραστική φωνή ο Γιώργος. Κοίταξε το ρολόι του και άρχισε να μετράει λεπτά μέχρι την σημερινή σημαντική βραδιά.

Ο Γιώργος κοίταξε ιδρωμένος το ρολόι του. 9 και 15 διάβασε. Ήταν στο θείο του και είχαν πολλή δουλειά ακόμη. Δεν ήξερε αν ο ιδρώτας που έτρεχε στο πρόσωπο του ήταν από την κούραση ή από την αγωνία μήπως δεν προλάβει.

Γρήγορα κατέβηκε στο φορτηγό και αντίκρισε τηνπραμάτεια. Του φαίνονταν βουνό ατελείωτο και ένιωθε το άγχος να του τρώει τα σωθικά. Έπιασε μόνος του μια χοντρή ξύλινη κάσα. Ήταν πολύ βαριά και δεν ήξερε αν θα άντεχε να την ανεβάσει τρεις ορόφους. Μόλις τον είδε ο θεός του τον σταμάτησε. «Τι κάνεις εκεί τρελλόπαιδο; Θεός να πιαστεί η μέση σου; Τι σε έπιασε;» τον ρώτησε. «Θεΐε βιάζομαι γιατί θέλω να φύγω. Έχω ραντεβού σε λιγότερο από 40 λεπτά.» του είπε μούσκεμα στον ιδρώτα. Ο θεός κατάλαβε τι ραντεβού ήταν και χαμογέλασε πονηρά. «Φύγε» του είπε «Θα κουβαλήσω εγώ όσα μπορώ και τα υπόλοιπα αύριο μαζί. Αλλά να είσαι εδώ από νωρίς!». «Έγινε θεΐε. Μείνε ήσυχος!» αναφώνησε με χαρά ο Γιώργος και άρχισε να τρέχει προς το σπίτι του.

Όταν έφτασε, ξεντύθηκε γρήγορα και μπήκε στο μπάνιο. Το νερό ήταν κρύο. Πιο κρύο και από αυτό που έχουν στο στρατό! Αλλά δεν τον ένοιαζε. Αρκεί να προλάβει. Καθώς σαπουνιζόταν άρχισε να τραγουδάει γεμάτος χαρά «Έχω απόψε ραντεβού, ραντεβού με σένα, Αντιγόνη μου γλυκιά, μου χεις κλέψει την καρδιά.» Τελείωσε πρόωρα το μπάνιο του και μπήγε στο δωμάτιο του. Τρόμος κατέλαβε την ψυχή του όταν αντίκρισε την στοίβα με τα τσαλακωμένα πεταμένα ρούχα μοιρασμένα σ' όλο το δωμάτιο. «Τι φοράνε τώρα;» αναφώνησε απελπισμένος. Για καλή του τύχη θυμήθηκε πως είχε πει στην μητέρα του να σιδερώσει το αγαπημένο του πουκάμισο και το καλό του τζιν. Τα φόρεσε γρήγορα και άρχισε να τρέχει για να προλάβει. Στο δρόμο όμως για το πάρκο σταμάτησε μπροστά από ένα ανθοπωλείο και αγόρασε στην Αντιγόνη ένα κατακόκκινο τριαντάφυλλο. Πίστευε ότι θα της άρεσε αυτή του η χειρονομία.

Κοίταξε το ρολόι του. 22:05 έγραφε. Πλησίαζε στο πάρκο. Έτρεμε σαν ψάρι έξω από το νερό, σαν φοβισμένος λύκος. Ένοιωθε σαν να έβγαινε πρώτη φορά ραντεβού. Από μακριά έβλεπε το παγκάκι που του είχε πει να συναντηθούνε. Μπορούσε να διακρίνει καθαρά ότι κάποιος κάθονταν εκεί. Όσο πλησίαζε ένιωθε τα πόδια του να παραλύουν, τα χέρια του να τρέμουν και η αγωνία ήτανε σαν ζιζάνια που του τρώγανε το μυαλό στη ερώτηση «Θα της αρέσω;». Κοντο-

στάθηκε δυο βήματα πίσω από το παγκάκι. Δίσταζε να την φωνάξει. Δεν ήξερε τι να της πει. Όλο του το νευρικό σύστημα είχε ολοκληρωτικά παραλύσει. «Τέρμα τα ψέματα» σκέφτηκε από μέσα του. «Αντιγόνη» της φώναξε. Η Αντιγόνη γύρισε και τον κοίταξε.

Ο Γιώργος σάστισε. Δεν πίστευε στα μάτια του. «Εσύ είσαι η Αντιγόνη;» είπε μπερδεμένος. «Ναι εγώ είμαι» του απάντησε. Ο Γιώργος τα 'χασε. Αυτή η κοπέλα που είχε μπροστά του δεν είχε καμία σχέση με την Αντιγόνη που γνώρισε στο facebook. Εκείνη στο Internet ήτανε ψηλή καστανομάλλα με γλυκά γαλάζια μάτια, ενώ αυτή που έχει μπροστά του τώρα είναι το άκρωσ αντίθετο: κοντή, άχαρη, με καστανά μάτια και ξανθιές πυκνές μπουκλές σαν να είχε να λουστεί χρόνια. Η ψυχολογία του ανακατατάχτηκε ολοκληρωτικά. Κοιτούσε αποχαυνωμένα το θέαμα που είχε μπροστά του. Δεν ήθελε να πιστέψει πως τράβηξε τόση αγωνία και του προξένησε τόσο ενδιαφέρον ένα εμφανισιακά αδιάφορο πλάσμα. «Τι έπαθες;» τον ρώτησε. «Τίποτα. Απλώς σκεφτόμουν κάτι» είπε με μισό χαμόγελο ο Γιώργος και κάθισε δίπλα της.

Δεν ήξερε τι να κάνει. Να φύγει ή κάτσει και να μην την προσβάλει; «Τελικά ήρθες» του είπε χαμογελαστή. «Ναι δεν μπορούσα και να μην έρθω» είπε τραυλίζοντας. «Όλα εντάξει με την δουλειά του θεΐου σου;» τον ρώτησε. Ο Γιώργος τότε την κοίταξε με δυσαρεστημένο ύφος. Του είχαν λυθεί πλέον όλες οι απορίες για το αν πρόκειται για κάποιο μπερδεμα. «Εντάξει μια χαρά πήγαν όλα.» απάντησε. «Τι είναι αυτό το τριαντάφυλλο που έχεις στα χέρια σου;» του είπε. Ο Γιώργος ήλπιζε πως δεν θα το προσέξει. «Ε το πήρα για σένα» της αποκρίθηκε αμήχανα. «Αχ σε ευχαριστώ γλυκέ μου» του είπε δίνοντας του ένα φιλάκι στο μάγουλο «αλλά άλλη φορά να μου πάρεις γαρύφαλλο γιατί τα τριαντάφυλλα τα σιχαίνομαι». Ο Γιώργος ένιωσε τον εσωτερικό του κόσμο να καταρρέει. «Μα να μην της αρέσει το αγαπημένο μου λουλούδι;» αναρωτήθηκε βουβά με παράπονο.

Η νύχτα ήταν πολύ γλυκιά και ιδανική για ζευγαράκια και έτσι η κοπέλα με τα δυο πρόσωπα άπλωσε το χέρι της πάνω στο πόδι του Γιώργου περιμένοντας να της το πιάσει και να απολαύ-

σουν την ειδυλλιακή θεά του πάρκου. Δεν ήθελε να της χαλάσει χατίρι; φοβήθηκε μήπως την προσβάλλει ή κάτι άλλο; Όπως και να 'χει, ανταποκρίθηκε. Σε κάποια στιγμή εκείνη, η άλλη, άπλωσε το κεφάλι της στον ώμο του. Ο Γιώργος ήξερε πως ήταν η στιγμή που έπρεπε να τη φιλήσει. Δεν ήξερε αν ήθελε πραγματικά να το κάνει, αλλά αφού σε κάθε του σχέση τον ένοιαζε η ευτυχία της κοπέλας και μετά η δική του, τη φίλησε! Έπειτα από μια ώρα παθιασμένων φιλιών και αγκαλιών ήρθε η ώρα να αποχαιρετιστούν. Ο Γιώργος την κοίταξε με χαμόγελο. Δεν είπαν για το αν θα ξαναβρεθούν ή όχι. Καθώς έφευγε προσπαθούσε να βάλει τα συναισθήματα του σε τάξη. Δεν ήξερε τι του άρεσε από όλο αυτό ή αν ήθελε να επαναληφτεί το σημερινό, απλά ένιωθε ήρεμος που τελείωσε. Σίγουρος ήταν πάντως ότι έπεσε θύμα ψεύτικου προφίλ, όπως τόσοι ανά τον κόσμο.

Βλέποντας τον η κοπέλα να απομακρύνεται έβγαλε το κινητό της, σχημάτισε έναν αριθμό και κάλεσε. «Ναι;» είπε στο τηλέφωνο. «Έλα Αντιγόνη μου τι κάνεις; Μια χαρά και γώ. Ναι μόλις έφυγε. Ναι δεν του είπα ότι είμαστε ξαδέρφες. Δεν πειράζει που δεν μπόρεσες να έρθεις τελικά. Αυτός πως ήταν από κοντά; Μέτριος Αντιγόνη μου. Πολύ μέτριος!!!»

Αγρότης μια 'φρας

(Συλλογή του 1973)

του Δήμου Μήτσαλα

Δεν μι απόμειναν παράδεις για κινούργια γιμινιά
βάζου στ' άρβυλα καλτσιάδεις κι καλή ξιχιμονιά.

Μι τις μπότις μι τις πρόκις του χειμώνα ψένου ρόκις
έχου σπίτι παλιουρούτι, δα καγεί σαν του μπαρούτι.

Μι τσαπχιά κι μι δικέλια κατηβαίνουμι στ' αμπέλια,
δύσκουλη πουλύ η δουλειά, μας ανάβουν τα κουλιά.

Κα' τουν ήλιου του κασκέτου, στου αγώγι του κουνέτου,
του ρουφάου μάτα βγια, ίσια για μιταλαβγιά.

Χρόνια έκανα που λες για να ξιβουτανίσου
δρόκινα βάζου κι μηλιές καλύτηρα να ζήσου.

Σα δεν έφτανι πουτάμι πότιζα μι του μπαγκράτσι
κι στου τέλους μαζουνάμι ίσια ίσια για ιλιάτσι.

Αχ αγρότη φουκαρά πόσα σι χτυπούν ζαράρια
πως δα βγεις στην αγουρά, δεν σι απόμειναν σιαλβάρια.

Μι όσα βγάζουμι, όπους ιδεις τρώμι πίττα μι τσουκνίδεις
κι πιλάφι μι σιαλιάκια να αγλύφεις τα μουστάκια.

Μι την κούσπα κι την ούρδα πώς να φκιάσ' ου δόλιους
ζάπι

τη μουλάρα σου τη σιούρδα π' απηδάει σαν του ζλάπι.

Ουνιργιάζησι νταβά κι όλα σ' έρχουντι στραβά
κι τουν ίδιου του ζουρνά κάθι μέρα τραχανά.

Απ' τα δρόκινα στη Στράντζα έμασα καμιά παλάντζα
κι οι μηλιές στου Γκουλισιάνι ντιγιό τουρβάντγια μάνι
μάνι.

Τα μελφόρ στη Λαζαράσκα δα τα μάσου κα' του Πάσκα
θα 'νι κανά ντιγιο κουβάδι για του άλουγγο καλτσιάδι.

Του αμπέλι μου στη Σμίξη πουθινά δεν το 'χω δείξει
μ' έβγαλι κρασί τραπέτσι, σκέτου τζέρουσ μι στουμπέτσι.

Σήκουσα στου δρόμου φράχτη, ολινοί μι είχαν άχτι
εμ τα έρμα μπουμπουράδια πάλι μ' έφκιαναν ρημάδια.

Είχα χίλια ντιο καλούντγια, τι ζαμπέλκις, τι λουλούντγια,
μα πηρνούσαν ντιγιο νουμάτσι κι μι τα 'φκιαναν
μπριμπάντι.

Μ' έφαγιν κι η κασίκα τρεις αραμαθές μι σύκα
κι η παρλίτσα του ψουμί, βρε του άτιμου κουρμί.

Εμ τα μήλα καταγή τ' αφανίζου οι λαγοί,
έχου κι άλλη μια φροντίδα μην τα' απουτιλειώσει η γίδα.

Κάθι μέρα αγοννία για λιπάσματα, αμμουνία,
κι να λες άμα νυχτώνει Θε' μου τι μι ξημηρώνει.

Ετσι ζούμι οι αγρότις και σαν ωριμάσουν τότις
τα κοντύλια τα πιτάτι, τζιάμπα έρχιστι να φάτι.

Μας τα παίρνουν κι οι ιμπόροι μπαντγιαβά κι μι του ζόρι
κι ως να πάρεις μυρουντγια, άει πιδιά, καλή καρδγιά!